

Цей чоловік. Книга 1

КУПИТИ

Про книгу

Молода дизайнерка інтер'єрів Ава О'Ші чекала на зустріч із замовником, черговим огрядним багатієм. Яким же було її здивування, коли клієнтом виявився Джессі Вард - привабливий, чарівний, впевнений у собі плейбой. Попри те, що їх тягне одне до одного, інстинкти підказують Аві тікати від цього сексуального хижака. Проте Джессі Вард звик отримувати бажане.

Розділ перший

Я гарячково риюсь у купах розкиданих речей, що захарастили всю підлогу моєї спальні. Запізнююсь.

— Кейт! — кричу я несамовито. Де вони, чорт забирай? Вибігаю на сходи й перехилиюся через поруччя. — Кейт!

Чую знайомий звук — дерев'яна ложка гупає по краях керамічної миски, — і за мить помічаю Кейт внизу. Її руді кучері недбало зібрані догори. Вона дивиться на мене з утомленим виразом обличчя. Виразом, до якого я останнім часом звикла.

— Ключі! Ти бачила мої ключі від машини? — захекано запитую її.

— Вони на столі під дзеркалом, де ти їх залишила вчора ввечері.

Кейт заочує очі, тримаючи тісто в руках, і повертається до своєї майстерні.

Я метушливо біжу коридором і знаходжу ключі від машини під купою глянцевого журналіва.

— Знову ховаєтесь, — бурмочу собі під ніс, хапаючи бежевий ремінь, туфлі на підборах і ноутбук. Спустившись сходами з квартири, що над майстернею Кейт, я бачу, як вона розкладає тісто в різні форми.

— Аво, прибери вже свою кімнату. Там жахливий гармидер, — скаржиться вона.

Так, з особистою організацією в мене все досить кепсько, що дивно, зважаючи на те, що я працюю дизайнеркою інтер'єрів у компанії «Рококо Юніон» і цілий день координую та впорядковую. Я хапаю телефон зі старого громіздкого столу й умочую палець у тісто Кейт.

— Ну не можу ж я бути геніальною в усьому.

— Киш! — Вона відмахується ложкою, відбиваючи мою руку. — І нащо тобі взагалі та машина? — запитує, нахилившись над формами розрівняти тісто, зосереджено притиснувши язик до нижньої губи.

— Їду на першу консультацію в Суррей-Гіллз, у якийсь замський маєток. Я протягую ремінь крізь петельки темно-синьої сукні-олівця, надягаю бежеві підбори й постаю перед дзеркалом на стіні.

— Я думала, ти займаєшся містом, — каже Кейт позаду мене.

Кілька секунд скуйовджую своє довге темне волосся, перекидаючи його з одного боку на інший, але зрештою здаюся й закріплюю його кількома шпильками. Мої тем-но-карі очі здаються втомленими, без звичного блиску — очевидно, це наслідок постійного життя на межі. Я переїхала до Кейт лише місяць тому, після розриву з Меттом. Ми поводимось як студентки-першокурсниці. Моя печінка благає про перепочинок.

— Ага. Заміська територія — Патрікова сфера. Не знаю, як я втрапила в усе це. — Я проводжу аплікатором блиску по губах, змикаю їх із тихим чмоком і цілую Кейт у щоку. — Це буде боляче, я вже це знаю. Люблю тебе!

— Взаємно. Побачимось, — сміється Кейт, не відриваючи погляду від робочого столу.

Попри запізнення, я веду свою маленьку «міні» з притаманною мені обережністю до офісу на Брютон-стріт — і коли витрачаю десять хвилин на пошуки місця для паркування, одразу згадую, чому щодня їжджу на метро. Влітаю в офіс і кидаю погляд на годинник. Восьма сорок. Добре, я спізнилася на десять хвилин — не так уже й страшно. Дорогою до свого столу минаю порожні робочі місця Тома й Вікторії, краєм ока помічаю Патріка в його кабінеті, а сама плюхаюся на стілець. Дістаю ноутбук і раптом помічаю, що для мене залишили посилку.

— Доброго ранку, квіточко, — бурмоче Патрік, всідаючись на край мого столу. Той миттю видає звичний скрип під його вагою. — Що там у тебе?

— І тобі доброго. Це нова колекція тканин від «Міллерс». Тобі подобається?

Я проводжу рукою по розкішному матеріалу.

— Чудово. — Він удає зацікавленість. — Тільки не дай Ірен це побачити. Я щойно розпродав більшість активів, щоб оновити м'які меблі вдома.

— Ох. — Кидаю на нього співчутливий погляд. — А де всі?

— Вікторія сьогодні взяла вихідний, а Том має мороку з містером і місіс Бейнс. Тож сьогодні тут тільки ти, я і Сал, квіточко, — каже він, витягуючи гребінець із внутрішньої кишені й проводячи ним по своїй сріблястій шевелюрі.

— У мене ж зустріч у «Маєтку» опівдні, — нагадую йому. Він не міг це забути. — Патріку, ти впевнений, що саме я потрібна тобі для цього проєкту?

Я працюю в «Рококо Юніон» вже чотири роки, і мені одразу чітко дали зрозуміти: мене найняли, щоб розширити діяльність компанії в сучасному секторі. Коли по всьому Лондону почали виростати розкішні апартаменти, Патрік і Том — сфокусовані на традиційному дизайні — залишались осторонь. Та коли справи пішли вгору й обсяг роботи став для мене надто великим, він найняв Вікторію.

— Вони просили саме тебе, квіточко, — каже він, підводячись.

Мій стіл знову скрипить, наче протестуючи. Патрік не звертає на це уваги, а я тільки кривлюсь. Йому б трохи схуднути або хоча б перестати сидати на мій стіл. Ще трохи, і той такого навантаження не витримає.

То вони просили саме мене? Чому? У моєму портфоліо немає жодної роботи, яка б відповідала традиційному стилю, — взагалі нічого. Не можу позбутись думки, що це просто трата мого часу. Це ж Патрік або Том мав би туди йти.

— О, щодо презентації «Люссо». — Патрік кладе гребінець. — Цей забудовник влаштував по-справжньому розкішну вечірку в пентхаусі. Ти чудово попрацювала, Аво. — Він схвально киває, зводячи брови.

Я червонію від його слів.

— Дякую.

Я страшенно пишаюся собою і своєю роботою в «Люссо» — це найбільше досягнення в моїй поки що короткій кар'єрі. Об'єкт розміщується в Сент-Кетерін-докс, а ціни там стартують від трьох мільйонів за стандартні апартаменти й сягають десяти мільйонів за пентхаус: ми працюємо з елітою. Дизайн відповідає назві: італійська розкіш. Я особисто обирала всі матеріали, меблі та мистецькі об'єкти в Італії та навіть провела там тиждень, узгоджуючи графік доставки. Наступної п'ятниці відбудеться презентаційна вечірка, хоча я вже знаю, що пентхаус і ще шість апартаментів продано, тож це радше показовий захід.

— Я звільнила свій графік, щоби провести фінальну перевірку, щойно там приберуть.

Перегортаю сторінки щоденника до наступної п'ятниці й знову нашвидкуруч додаю нотатку.

— Розумничка. Я сказав Вікторії бути там о п'ятій. Це її перша презентація, тож підготуй її. Я буду там з Томом о сьомій.

— Добре.

Патрік повертається до свого кабінету, а я відкриваю електронну пошту й беруся переглядати листи — щось видаляю, на щось відповідаю.

Об одинадцятій я закриваю ноутбук і зазираю до офісу Патріка — він захоплено щось розглядає на екрані комп'ютера.

— Я вже йду, — кажу я, але він лише махає рукою на знак того, що почув. Проходжу крізь офіс і бачу, як Саллі бореться з копіювальним апаратом.

— Побачимось, Сал.

— Бувай, Аво, — відповідає вона, настільки зайнята витягуванням застряглого паперу, що навіть не підіймає голови.

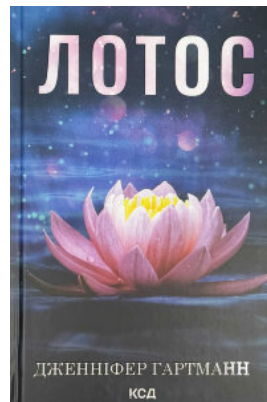
— Ця дівчина — ходяче лихо.

Виходжу на сонце й прямую до своєї машини. Ранковий п'ятничний трафік — ще те випробування, але щойно я вибираюсь із міста, дорога стає спокійною. Дах машини опущений, з колонок співає Адель, а коротка поїздка серед полів — чудове завершення робочого тижня.

Рекомендована література

Жага. Книга 6:
Плекання

Лотос

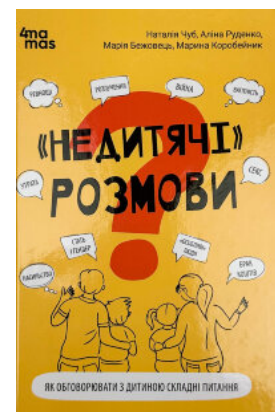
Важливо, щоб ваші
батьки прочитали цю
книжку (а ваші діти
радітимуть, якщо і ви
це зробите)

Витончене мистецтво
забивати на все

Мій темний Ромео.
Дорога темного
принца. Книга 1

«НЕДИТЯЧІ» РОЗМОВИ.
Як обговорювати з
дитиною складні
питання

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ